

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Mal 130174 23 Gž
Brčko, 08.06.2023. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Drpljanin Šejle kao predsjednika vijeća, Lučić Vuka i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, zastupanog po punomoćniku Simikić Milenku, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog A.A. iz B., zastupanog po punomoćnicima Milićević Darku i Fazlić Mirzi, advokatima iz Brčkog, radi isplate regresnog potraživanja, v. sp. 3.612,99 KM, odlučujući o žalbi tužioca izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Mal 130174 20 Mal od 07.11.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 08.06.2023. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužioca „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 130174 20 Mal od 07.11.2022. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o Mal 130174 20 Mal od 07.11.2022. godine, odbijen je u cjelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužioca kojim je tražio da sud obaveže tuženog da mu, na ime naknade štete po regresnom zahtjevu, isplati iznos od 3.162,99 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 25.08.2016. godine, kao dana isplate štete pa do konačne isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom počev od 07.12.2022. godine, kao dana donošenja presude pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana od pravosnažnosti presude i pod prijetnjom prinudnog izvršenja (stav prvi izreke), te je obavezan tužilac da tuženom na ime naknade troškova parničnog postupka isplati iznos od 892,40 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude (stav drugi izreke).

Tužilac blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija u cjelosti zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud žalbu usvoji i prvostepenu presudu preinači tako da u cjelosti usvoji postavljeni tužbeni zahtjev, te tuženog obaveže na naknadu troškova postupka uključujući i troškove žalbenog postupka ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na „ponovno odlučivanje“.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. u vezi sa odredbom člana 426. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 - u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Kod zaključka da je osnovan prigovor zastare predmetnog potraživanja tuženog u skladu sa odredbom člana 380. stav (3) Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 – u daljem tekstu ZOO), jer se radi o regresnom potraživanju osiguravača iz ugovora o osiguranju od autoodgovornosti prema osiguraniku u situaciji kada je osiguravač trećem licu (oštećenom) nadoknadio prouzrokovanu štetu za koju je odgovoran osiguranik, budući da je u konkretnom slučaju, osiguravač dana 25.08.2016. godine obeštetio oštećene, a tužbu sudu sa regresnim zahtjevom prema osiguraniku podnio dana 20.05.2020. godine, dakle, po proteku trogodišnjeg zakonskog roka zastare, prvostepeni sud je donio odluku sadržanu u stavu prvom izreke pobijane presude, dok je na osnovu odredbe člana 120. Zakona o parničnom postupku i relevantnih odredaba Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, br. 22/04 i 24/04), stavom drugim izreke pobijane presude, odlučio o troškovima parničnog postupka.

Po ocjeni ovog suda, tužilac žalbom nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Prije svega, sa aspekta pravilnosti pobijane presude irelevantno je ukazivanje u žalbi tužioca da je prvostepeni sud počinio povredu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku, te posebno napominjanje u žalbi da su parnične stranke „u ovoj pravnoj stvari na pripremnom ročištu održanom dana 06.10.2022. godine učinili nespornim odgovornost tuženog za nastanak predmetne saobraćajne nezgode od 08.08.2016. godine kao i osnov i visinu regresnog potraživanja tako da nije bilo potrebe za izvođenjem dokaza na ove okolnosti niti ih je bilo potrebe posebno obrazlagati“, jer je tužbeni zahtjev u konačnom odbijen kod zaključka prvostepenog suda da je sporno potraživanje tužioca zastarilo, a tuženi je tokom prvostepenog postupka istakao prigovor zastare potraživanja (ispunjen uslov iz člana 360. stav (3) ZOO-a).

Pri tome, pravilan je stav prvostepenog suda da se zastara konkretnog potraživanja ima cijeliti sa aspekta odredbe člana 380. stav (3) ZOO-a (a ne shodno odredbi člana 218. ZOO primjenom opšteg zastarnog roka, na čemu tužilac i u žalbi insistira), koja propisuje da potraživanja osiguravača iz ugovora o osiguranju zastarijevaju u roku od tri godine, s tim da se, početak toka ovog roka, kako je to pravilno rezonovao i prvostepeni sud, u slučaju kada se radi o regresnom potraživanju osiguravača iz ugovora o osiguranju od autoodgovornosti prema osiguraniku u situaciji kada je osiguravač trećem licu (oštećenom) nadoknadio prouzrokovanu štetu za koju je odgovoran osiguranik, računa od momenta kada je osiguravač obeštetio oštećenog.

S tim u vezi, ispravno prvostepeni sud ukazuje i zašto u datoj situaciji nema mjesta primjeni odredbe člana 939. stav (1) ZOO-a (strana peta pasus četvrti

obrazloženja pobijane presude), koja reguliše zakonsku subrogaciju, odnosno prelaz potraživanja osiguranika prema trećim licima (odgovornim za nastupanje osiguranog slučaja) na osiguravača, dok se u konkretnom slučaju radi o potraživanju osiguravača prema osiguraniku koji je odgovoran za nastupanje osiguranog slučaja.

U konačnom, sa aspekta pravilnosti pobijane presude nije od značaja ukazivanje u žalbi tužioca na postupanje Vrhovnog suda Federacije BiH u istim ili sličnim predmetima, budući da je po ovom pitanju praksa sudova u Distriktu konzistentna, a eventualno različito postupanje sudova Distrikta sa entitetskim sudovima, može biti predmet razmatranja i usaglašavanja na Panelu najviših sudskih instanci u Bosni i Hercegovini.

Kod izloženog, kako ne postoje razlozi zbog kojih tužilac pobija prvostepenu presudu, jer je prvostepeni sud pravilnom primjenom materijalnog propisa koji reguliše zastaru potraživanja zaključio da je osnovan istaknuti prigovor zastare potraživanja tuženog, a ni razlozi o kojima ovaj sud vodi računa po službenoj dužnosti i kako tužilac odluku o troškovima sadržanu u drugom stavu izreke prvostepene presude pobija samo kroz pobijanje odluke o glavnoj stvari, jer u žalbi konkretnim prigovorima ne ukazuje da odluka o troškovima nije pravilna, valjalo je primjenom odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku odlučiti kao u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Šejla Drpljanin